

ڪلهه ڇي مي زړه ڪي ٿاروا خبره ٿهره شي
ما ته مي ضمير لڪه قاضي مخي ته ودرهري.

نجات وجدان

لنڊه ڪيسه

ليکوال
شريف الله قنھا

معرفت

د ژانر ډول..... لنډه کيسه

د کيسې نوم..... زما وجدان

ليکوال..... شريف الله تنها

د تېلفون شمېره..... 0093706996648

برېښنا ليک shariftanha600@gmail.com.....

د واټساف شمېره..... 0093779385830

پیل

هغه محال چې د پوهنتون په دوره کې مې د څلورم سمسټر ازموينې پیل وې، په دولتي ليليه کې اوسېدم. سحر چې د لمانځه وخت و، د اودس لپاره د غسلخاني پر لور لاړم، څه کورم چې د هغه وخت په حساب سره يو قيمتي تليفون پروت دی. چاپېره مې وکتل چې څوک مې تر سترگو نه شول، نو تليفون مې ورو په بډه ووهه. خدای شته، نيت مې ښه نه و، فکر مې کاو چې له ازموينو وروسته به يې ويلورم. له اودس څخه وروسته غلی راغلم او خپلې خونې ته ننوتلم. د سحر د چای وخت و، يو ملگري چې د ډوډۍ بندوبست کړی و، ټول ورته په دسترخوان کښېناستو، د ډوډۍ په خوړلو مو پيل وکړ، په دغه وخت کې دروازه (ور) وټکېده، يو زده کړيال سر راښکاره کړ او ويې ويل: ملگرو په غسلخانه کې د اوداسه پر محال زموږ د يو ورور څخه تليفون پاتې شوی دی، بېچاره ډېر اندېښمن دی، که په تاسې کې کوم ملگري راپورته کړی او يا ليدلی وي نو.... په دغه وخت زموږ اطاقي د هغه خبرې پرې کړې او زما پر شمول يې په ټولو اطاقيانو غږ وکړ: ملگرو د ورکې په اړه خو به څه معلومات نه لرئ؟ ټولو په يوه خوله ځواب ورکړ: نه نه موږ له هېڅ نه يو خبر. په زړه کې مې يو څه رحم راپېدا شوی و، ومې غوښتل چې تليفون يې بېرته ورکړم، خو شيطان او حارص نفس زما د ضمير په وړاندې لکه د ډال ولاړ وو. دومره وخت تېر نه و چې د ورکې پوښتونکی ولاړ. ملگرو مې په خپلو کې يو پر بل رشخند وواهه، يو به بل ته په ټوکو کې ويل: دغه تليفون به پلاني راخيستی وي، خو نه يې ورکوي. يو شمېر ملگرو ما ته هم گوته ونيوه. هغوی ټوکې کولې، خو ما ته چې به چا اشاره وکړه، زړه به مې ودرزېد او اندېښمن به شوم، ما به له ځان سره چرټ واهه چې گویا کې پر ما پوه دی. له چای او ډوډۍ څخه وروسته ټول ملگري په خپلو کارونو پسې ولاړل، دا چې ما هم ازموينه درلوده، نو پاڅېدم، ترڅو درسونه زده کړم. لاړم ټوله ورځ مې درسونه وکتل، خو ضمير مې هره گړۍ د ملامتيا او پښېمانۍ احساس راکاو. زه دومره بد هم نه وم، نه پوهېدم چې دا مې څه او څنگه وکړل! ډېر اندېښمن وم، ضمير مې يوه لحظه د درس زده کولو ته پرې نه ښودم. ټوله ورځ مې د ضمير سره لاس وگرېوان وم. زما په نفس کې د شېطاني خواهشاتو او سپېڅلي ضمير تر منځ جگړه روانه وه او پايله يې هم دا وه چې شېطاني خواهشات مې په ضمير برلاسي شول. هوکړه مې وکړه چې پر هر حال وي، تليفون يې خپښتن ته نه ورکوم. د مازيگر د لمانځه وخت و. اودس مې وکړ او لمونځ مې په جماعت سره ادا کړ. کتابونه مې په لاس کې وو او له جومات څخه د خپلې خونې (طاق) په لور راروان وم. د ليلې غټې

دروازې ته راوړسېدم. يوه سپينه ورقعه (پاڼه) مې ولېده چې په دروازې پسې اوېزان وه، ترې تېر شوم، خو بېرته راوگرځېدم، غوښتل مې چې د دغې پاڼې پر مفهوم وپوهېږم. ومې ليدل چې د پاڼې پر سر يې ليکلي وو: د نادركۍ او وركې اعلان. د دغو كليमतو په لوستلو مې د بدن وينستان نېغ ودرېدل. يو څو نور كسان مې هم تر څنگ ولاړ وو، اراده مې وكړه چې نوره ليكنه يې نه لولم، خو خداى به نه غوښتل چې په گنا كې ښكېل شم. زړه نا زړه مې د نورې ليكنې په لوستلو پيل وكړ، په ليكنه كې مې هغه ټكې ولوستل چې زما په نفس كې يې پټ شېطانې خواهشات مات كړل، زما سترگې يې بينا كړې، زما وجدان ته يې د ډاډ ځواك وركړ او لعنتي شېطان يې زليله كړ. په دغه خط كې يې ليكلي وو: د يو بې وزله ورور څخه په غسلخانه كې تېلفون پاتې شوى و، كه چا پورته كړى وي، نو د انساني همدردى له مخې ورته تېلفون او يا د هغه سيم كارټونه وسپارئ! باور وكړئ چې د دغې ليكنې د لوستلو پر محال چې كله د (انساني همدردۍ) كليمو ته راوړسېدم، نو سترگې مې له اوښكو ډكې شوې، علق مې وچ شو او ټول وجود راباندې بار شو. په زنگېدلو قدمونو مې ځان خپل اطاق ته ورساو. په خونه كې څوك نه وو، دروازه مې پورې كړه او ومې ژړل. يوه شېبه مې داسې ژړا وكړه چې عجب كيفيت راباندې راغى او په لومړي ځل مې د ژړا څخه خوند واخيست. يوه شېبه ناست وم چې زړه مې ښه تش او سپك كړ. پاسېد او په خويه ډول تر غسلخاني پورې لاړم. د مازيگر وخت و، هېڅ څوك نه وو، تېلفون مې غلى په هغه ځاى كې كېښود چې ما ورڅخه پورته كړى و. راغلم له خپلې خونې څخه مې د تېلفون ننداره كوله چې آيا څېښتن يې پورته كوي او كه بل څوك. شېبه وروسته چې تېلفون ته زنگ ورغى، ومې ليدل چې تېلفون يې څښتن پورته كړ. باور وكړئ! له زړه او ضمير څخه مې بار او بوج ښكته شو او داسې خوشحال شوم، لكه ډېر څه مې چې تر لاسه كړي وي او دا د ايمان نښه ده چې مسلمان په خپلو ښو باندې خوشحال او په بدو خفه شي.

وختونه تېرېدل، ازموينې ختمې شوې، كور ته راغلم. ملگرو مې ويل چې كركيټ كوو، نو ما هم ورسره ومنله، تر دې چې لوبغالي ته ورسېدو. تر ماښامه مو سپورت وكړ. په كلي كې به مو د سپورت پر محال خپل كميس ځكه ويسته چې د سپورت كول پكې ستونزمن وو. په دغې ورځ مو هم كميسونه ويستي وو. زما د كميس په جيب كې مې نغدې روپۍ او يو تېلفون پروت و. دا چې كور ته راستنېدو، نو كميسونه مو واغوستل. ما چې كميس پر تن كړ، نو داسې مې وانگېرله چې په جيب كې مې څه كم شوي دي. شكې وم، نو جيب مې وكوت، ډېر ژر خبر شوم چې په جيب كې مې تېلفون نشته او تصادف دا و چې زما

تلفون د هغه تلفون پخبر و چې په ليليه کې ما راپورته کړی و. په هلکانو مې غبر وکړ: هلکانو په جېب کې مې تلفون نشته! يو ملگري وويل: ټول پر ځای ودرېږئ! تر څو د ټولو د جېبونو حال واخلو، خو دغه چاره راته سمه ښکاره نه شوه. ملگری مې له پلټنې څخه منع کړ او فکر مې کاو چې کېدای شي تلفون مې له کوره نه وي راوړی. کور ته راغلم تلفون مې وپلټه، خو پیدا نه شو. اوس نو په بشپړ ډول باوري شوم چې تلفون (موبائل) راڅخه چا غلا کړ، خو ناهیلی نه شوم او له ځان سره مې په زړه کې وويل: خدایه! که ستا د رضا لپاره مې هغه تلفون چې په لېليو کې يې ما د غلا کولو پخه اراده کړې وه، بېرته د هغه څښتن ته سپارلای وي، نو زما تلفون چې په حلالو روپيو پېرل (اخيستل) شوی دی، ما ته بېرته وسپاره!

شپه وه، ویده شوم، خو نه پوهېږم ولې مې داسې نه محسوسوله چې له ما څخه دې څه ورک شوي وي. سحر چې لمانځه ته پاسېدم، لمونځ مې وکړ، بېرته بېرستې ته وروختلم، په دې کې زموږ د کور يو کوچنی راغی او راته يې وويل: له تا څخه خو به پروڼ څه نه وي ورک شوي؟ زړه مې ودرزېد او ومې ويل: ولې نه تلفون راڅخه ورک شوی دی. تلفون يې چې په لاس کې نيولی و، راته راکړ او ويې ويل: د پلاني زوی راوړ او ويل يې چې موندلی يې دی. د باندې ورووتم، موندونکي ته مې ((چې په حقيقت کې غل و، خو خدای يې په زړه داسې رحم کړای و، لکه زما په زړه يې چې کړی و)) انعام ورکړ او له هڅونې څخه مې هم برخمند کړ.

کله چې بېرته کور ته راوگرځېدم، نو له ځان سره مې وويل چې خدای (ج) ډېر غيږتي ذات دی. ما پردی مال د هغه څښتن ته بېرته وسپاره، نو خدای زما تلفون ماته راوړس او.

څوک چې خدای (ج) ته لږ ورنیږي شي، نو خدای ورته ډېر ورنیږدي کېږي. څوک چې د توبې لپاره سپېڅلی نیت وکړي، نو خدای (ج) توفیق او توان ورکوي. الله تعالی موږ ته خپل قدرتونه راپېژني، موږ ته توان راکوي چې کړنې ترسره کړو او خدای ښکاره کړي چې د نه لیدلو په حال کې ورڅخه څوک ویرېږي او څوک نه. نو د هغه کړنو ترسره کول پکار دي چې خدای پرې خوشحال او موږ پرې شکر گزاره شو. باید هغه څه وکړو چې پر ځان مو پېرزو وي، ځکه چې په پښتو کې متلونه دي: خپل عمل د لارې مل دی او چې څه کړې هغه به رېښي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library